

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
Львів, Ринок ч. 10, II. пом.
Конто почт. шашн. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Головний Редактор прий-
має від 11—12 год. перед-
полуднем.
Рукописи не звертаються.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 8-00 зод.
Чвертьрічно 15-00 „
Піврічно 30-00 „
Річно 60-00 „

ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці 1 долар.
Франції, Голландії, Бельгії 20 фр. фр.
Італії 7-50 зод., Німеччині 7-50 зод.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехословач-
чині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Бол-
гарії 7-50 зод., Австрії 7-50 зод.,
Зміна адреси 1 зод.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Німеччина про побут мін. Барту в Польщі.

БЕРЛІН, 26. 4. ПАТ. Німецька преса при-
святила увагу візиті мін. Барту у Варшаві.
„Дойтше Діпльоматіш-Політіше Кореспон-
дент“ підкреслює, що головною темою розмов
були взаємини між Францією і Польщею. Поль-
ський офіційний комунікат не заскочив Ні-
меччини, а саме енуціяція, що польсько-фран-
цузький союз конструктивний у розвитку єв-
ропейської політики. Німеччина не признає

союзу, зверненого проти третіх держав. Най-
важніший для Польщі факт, який впливає з
візиту мін. Барту у Варшаві, це незалеження
польської політики від французької. Назва
Польщі мін. Барту великодержавною це злобу-
ток польської закордонної політики, яка пере-
несла свої потягнення з Парижа до Варшави.
Взаємини Польщі і Франції спиратимуться на
рівноправності.

ВАТИКАН-ВАРШАВА-ТЕРНОПІЛЬ.

Ex legibus et rebus practicis.

Остають ще у свіжій пам'яті події зперед
двох літ у ліському повіті, викликані поголо-
скою, яка розійшлася між селянами у Ліщині,
що пани хотять завести панщину і у тій цілі
понищити всюди пам'яткові панщизняні хрести
та викопати з під них царську грамоту сво-
боди, що буде видимим знаком відновлення
панщини. Епілог тих подій, як відомо, розі-
грався на судових розправах у Синоді. Як один
з оброонців чув я там зізнання обвинувачених
і десятків свідків на розправі, що найбільше
хвилювала лемків думка, що їхній найбільший
святості, панщизняні хрести, грозить небез-
пека.

Панщизняні хрести стоять досі не лише у
розмірно темній Ліщині. Є вони на цілому
просторі від Сяну по Збруч і всюди у великому
пієтизмі у наших селян. Щорічно в дні 16. трав-
ня йде до них церковна процесія, відправля-
ють молебень і в молитвах дякують „правнуків
панщизняників, що минулося панщизняне лихо їх
прадідів“.

І ніхто не ставив перепон цьому народньо-
му пієтизмові, що проявлявся у рамках церков-
но-релігійних обрядів. Не треба було дозволу
зі староства на влаштування церковної процесії.
Було це перед війною і ще довгі літа після
війни. Змінилось воно щойно у минулому році
і то майже виключно на Поділлі, зокрема у
Тернопільщині, де панщизняний утиск був мо-
же найсильніший і де тому пієтизми до тих хре-
стів найбільший. Церковні панщизняні процесії
взяла державна поліція під свій строгий до-
гляд, а що традиційним звичаєм ніхто не ста-
рався за дозволу на влаштування процесії в дні
16. травня, посилалися поліційні доноси на свя-
щенників за влаштування недозволеного похо-
ду, що сквалфіковано як проступок зі ст. 7,
уст. 1, закону про збори. Посипалися карно-ад-
міністративні кари на священників. Одно терно-
пільське староство укарало за це — наводжу
тільки відомі мені факти — о. Володимира
Смоцара зі Сущина (і то гривною аж 300 зод.),
о. Степана Вонса з Ігровиці, о. Михайла Реше-
туху з Покровиної. Окружний суд у Тернополі
затверджував за правилами старостинські прису-
ди, виходячи з погляду, що на влаштування
церковної процесії до панщизняного хреста
треба дозволу зі староства. Проти засудів зніс
я касацію і тепер Найвищий Суд справу оста-
точно вирішить.

Так само в очах тернопільського староства
були каригідні процесії у чисто церковному об-
сязі, що їх по різних селах Тернопільщини
влаштовано минулого року з нагоди свята „У-
країнська Молодь Христові“ згідно з доручен-
ням церковних властей. На донос поліції тер-
нопільське староство стануло на становищі, що
на церковну процесію зі священником, хоругва-
ми і співом церковних пісень у часі свята УМХ
треба теж дозволу староства і покарало о. Івана
Шулима з Городища (нині у Винниках біля
Львова) гривною (евент. арештом) за просту-
пок зі ст. 7, уст. 1, зак. про збори, себто за не-
дозволений похід. Ці справи ще у суді. Таких
випадків є більше.

На судових розправах в окружному суді
я, як оборонець обвинувачених священників, ста-
рався вказати, що у поведінці підсудних нема
нічого каригідного та зокрема в розумінні
проступку зі ст. 7, уст. 1, закону про збори.
Польська конституція у ст. 113 говорить:
„Кожна релігійна організація (związek), при-
знаний державою, має право влаштувати
збірні і прилюдні Богослуження“, а у ст. 114,
уст. 2: „Католицька Церква управляється влас-
ними правами. Взаємини Держави до Церкви
будуть означені на підставі умови з Апостоль-
ським Престолом“.

Ці взаємини нормує загально конкордат з
1925 р. у статті 1, що звучить: „Католицька
Церква, без ріжничіх обрядів, буде користати в
Польській Річипосполитій з повної свободи.
Держава zapewnioe Церкві свободне виконувати“.

Мирова політика Японії.

БЕРЛІН, 26. 4. ПАТ. Японський амбасадор
у Берліні в розмові з представником „Райн-
Вестфал. Цтг.“ дав низку цікавих пояснень щодо
становища Японії на Далекому Сході. Внутріш-
ні відносини в Китаю ще мало скомпівовані,
говорив амбасадор, щоб могли дозволити на здо-
ровий розвиток держави. Японський уряд мусить
все, що комплікує ситуацію.

пильно слідкувати за відношенням Маньчжурії
до Сопітів і Китаю. Щоби забезпечити спокій і на
Дал. Сході, Японія прагне до пошого порозу-
міння з Китаєм. В нашій інтересі вести також
мирову політику супроти Сопітів та омінати
конфлікт з ними. Зброєння Сопітів на Дал. Схо-
ді не грозить небезпечкою, якщо вони запевняють

ДИМІСІЯ ЕСПАНСЬКОГО УРЯДУ.

МАДРИД, 26. 4. ПАТ. Уряд прем'єра Леру
уступив. Причиною димісії було непримирне
становища президента республіки Заморри
до амністійного закону. Президент Заморра
хотів, що підписує амністійний закон із за-
стереженням і це подасть до прилюдного ві-
політичних

дома. Теперішній уряд Леру існував від 3. бе-
резня ц. р. Попередній його кабінет подався
до димісії 1. березня ц. р. тому, що уступили
міністри внутрішніх справ Баріос і міністр фін-
ансів Лярі. Президент Заморра приймає димі-
сію уряду Леру і веде балачки з провідниками
партій.

Криваве повстання в Болівії.

ЛОНДОН, 26. 4. ПАТ. У столиці Болівії
Ла Паз збунтувалися юнаки військової школи.
Під час стрілянини згинуло 100 людей. Юнаки
з допомогою військових відділів захопили ко-
манду поліції і кількох інших урядів. Уряд
спішно на підмогу до столиці вірні війська, я-

ких повстанці привтали скорострілами Зійка
з повстанцями тягнулася декілька годин. По-
встанці піддалися щойно тоді, коли урядові
війська покористувалися гарматами. Уряд за-
певняє, що повстання не було спланироване про-
ти нього.

Дипломатична програна СССР.

РИГА, 26. 4. ПАТ. Телеграфічна агенція Ла-
твій оголосила такий комунікат: Німецький у-
ряд повідомив уряд Латвії, що більшовики за-
пропонували Німеччині підписати умову з га-
рантією незалежності і непорушності терито-
рії прибалтійських держав та заманіфестувати
Литви, Латвії і Естонії.

ось-так налагодження добрих взаємин між обо-
ма державами. Німеччина відкинула більшо-
вицькі пропозиції, бо прибалтійські держави
не загрожені і такого протоколу не підписала.
Одночасно більшовицький уряд повідомив
про відмову німецьку відповідь уряди держав
Литви, Латвії і Естонії.

Китай зброїться в повітрі.

ТОКІО, 26. 4. ПАТ. Офіційні японські кола
запевнюють вісткою, що Китай закупив 13 лі-
таків в Італії. Два італійські інструктори учать

китайський персонал в Нанчані. Крім того є
там німецькі промисловці, що задумують зало-
жити фабрику летунських апаратів.

Перемога Лейбур Парті.

ЛОНДОН, 26. 4. ПАТ. При доповняючих
виборах на передмістї Лондону Гамерсміт,
які відбулися після смерті посолки з консер-
вативної партії, переміг кандидат Лейбур Пар-
ті Вест. До перемоги причинилась абстиненція
7.000 виборців, головні лібералів. При допов-

нюючих виборах Лейбур Парті здобула вже
п'ятий мандат від консервативів. Таким чином
Лейбур Парті здобуває впливи в давніх вибор-
чих округах, де вийшла переможно при вибо-
рах у 1929 р., зате прогнала при виборах 1931
р. на користь уряду національної єдності.

Мусоліні посередничить.

ЛОНДОН, 26. 4. ПАТ. Державний підсе-
кретар Сувіч заявив у Лондоні, що на думку
визначити протинімецький бльок.

Мусоліні слід все зробити, щоб тільки дове-
сти до розброєної конференції та одночасно

Задорога позичка для Москви.

МОСКВА, 26. 4. ПАТ. Президія централь-
ного виконавчого комітету СССР противиться
уряду дуже некорисні.

ратифікації умови зі Швецією в справі уділен-
ня позички, бо, мовляв, умовини шведського

Жахлива катастрофа в Катовицях.

КАТОВИЦІ, 26. 4. ПАТ. Вчора пополудні
поліцей Лукасевич наїхав мотоциклом на 68-
літнього старішника Германа Коваліка і зловив
Обі дівчинки негайно померли

йому ногу. Рятункова каретка, везучи його до
шпиталю, переїхала дві маленькі дівчинки, 4-
літню Наталку Гераліх і 6-літню Гільду Купріну.

НАЙКРАЩІ ВОВНЯНІ МАТЕРІАЛИ

ла шкільні мундирки, костюми, мужеські убрания — та інші шовки

З МАГАЗИНУ НОВИН „ТЕКСТИЛЬ“ — Ст. Залеска
вул. Галицька ч. 18.

ня її духовної влади і юрисдикції й свободне управління її справами і майном, згідно з правами Божими і правом канонічним". Справу влаштування процесій нормує знова канон 1290 кодексу канонічного права дослівно так, „Nomine sacrarum processionum significantur solemnes supplicationes, quae a populo fidei, duce clero, fiunt eundo ordinatim de loco sacro ad locum sacrum ad excipendam fidelium pietatem, ad commemoranda Dei beneficia atque gratias agendas, ad divinum auxilium implorandum". (Під назвою церковних процесій розуміємо торжественні молитви, які вірний нарід під проводом священників заносить ідучи в порядку зі святого місця, щоби виявити поборжність народу, згадати про Божі добродійства і за них подякувати та молити Богу поміч).

Що влаштування церковних процесій, про які згадано вище, не підпадає під санкцію ст. 7, уст. 1, закону про збори, вказує на це поруч вищелених постанов польської конституції, конкордату і кодексу канонічного права, ще і сама постанова закону про збори, котра каже (ст. 27, уст. 1 б.): „Постанови цього закону не мають пристосування: а) до рел. зібрань і походів, влаштованих рел. і правнопризнаними організаціями, якщо відбуваються в спосіб, традиційно установлений, або передбачений в акті, що признає дане віроісповідання, як також до весільних і похоронних походів, як рівнож до паломництв". Державна адміністраційна влада має тільки право на випадок порушення постанов статті 27, уст. 1, передбачене в уст. 2 цієї статті: „Якщо зібрання, наведені в точці б, ц), д) могли би загрожити публічній безпеці, спокою або порядку, може влада видати відповідні розпорядження". А цього в обговорюваних випадках процесій до паншизняного хреста і свята УМХ не було, тому згадані священники не порушили в ніч постанов закону про збори.

Про відому справу чорних і червоних риз в дні 11. листопада 1933 р. і кари на священників на терені повітів: тернопільського, збаразького і скалатського не згадує. Вони, в наслідок Касації, яку я вніс до Найвищого Суду, ще досі не вирішені.

Згадаю ще про часті випадки відбирання шкільними інспекторами нашим священникам права навчання релігії в державних вселюдних школах з приводу їхньої злочадної (недоказаної) „неблагодійності" (пр. о. Прокопові Слободянові в Рожисках пов. Скалат, о. Яремі Онуферкові в Кривім, пов. Скалат, о. Онуфрієві Чубатому в Доброводах, пов. Збараж, о. Ярославові Мельникові в Зарубинцях, пов. Збараж і т. д.). У вселюдних школах тих парохій не вчить ніхто греко-кат. релігії, хоч велика

більшість тамошньої шкільної дітвори є греко-кат. обряди і дотичні священники вчать цю дітвору в церкві як своїх парохій, щоби не позбавити їх знання основ релігії і моралі.

Ті всі факти відомі Митрополічій Консисторії у Львові і вона в обороні підчинених собі священників відносилася не раз до президії воєвідського уряду чи там до виділу публічної безпеки з відповідним представленням справи. На свої листи дістає вона з Тернополя відповідь, зредатовану у такому тоні, що дальше листування вважала за недоцільне. Не поладана ще справа і з львівською шкільною кураторією.

Чи про ті всі факти знає Ватикан чи пак польський центральний уряд і чи відомий їм пр. драстичний факт чинної злочадності о. Антона Онуферка, пароха зі Скалата? Знаю тільки, що досі на терені тернопільського воєводства греко-католицького політ. адміністрації доміється багато такого, що повинно би змінитися.

Варшава далеко, Ватикан ще дальше, а Тернопіль на місці!

Д-р Степан Баран.

Нова виборча ординація до міських рад.

IV.

ЗГОЛОШУВАННЯ ЛИСТ.

Предсідник головної виборчої округи видає на домагання повноважника листи письмемну посвідку зголошення листи і зложення заяви кандидатів (§ 18 уст. 1).

Зголошена листа кандидатів дістає чергове число порядкове відповідно до зголошених лист. Нумерування лист відбувається окремо для кожної виборчої округи (§ 18 уст. 2).

ПЕРЕВІРКА ЛИСТ.

Предсідник головної виборчої комісії перевіряє, чи зголошені листи кандидатів відповідають обов'язуючим постановам. На випадок доглянення недостач і помилок, які можуть спричинити неважність цілої листи або уневажнення поодиноких кандидатур, предсідник головної виборчої комісії звизає повноважника листи, щоби найпізніше 23-го або 33-го дня від розписання виборів усунув ці недостачі і помилки. Одночасно звертає листу повноважникові з підкреслення недостач і помилок (§ 19 уст. 1).

УНЕВАЖНЕННЯ ЛИСТ.

Коли повноважник не усуне недостач і помилок найпізніше дня 24-го або 34-го від розписання виборів, головна виборча комісія стверджує протоколом неважність листи в цілості або неважність кандидатур, дотично яких предсідник ствердив недостачі і помилки та про своє рішення повідомляє повноважника листи. Від того рішення нема відклику (§ 19 уст. 2).

ЗМІНА КАНДИДАТУРИ.

або дописання нової — вже після підписання листи вимаганою кількістю виборців (найменше 1/50, а найбільше 300) — недопустиме і спричинює уневажнення зміненої або дописаної кандидатури. Про уневажнення рішає го-

Чванитеся приналежністю до великої української нації — то підпишіть і впадіть до кінця липня 1934 р. позичку Рідній Школі. Одна грамота 25 зол.

ловна виборча комісія і про своє рішення повідомляє повноважника листи. Від цього рішення нема відклику (§ 19 уст. 3).

УСУВАННЯ ПІДПИСІВ.

Устійнені в повищій спосіб листи кандидатів не можуть бути змінені. Колиж деякі кандидати (найпізніше 24-го або 34-го дня від розписання виборів) і дотична листа не матиме вимаганого числа підписів виборців, головна виборча комісія стверджує неважність дотичної листи (§ 19 уст. 4).

Лучення (бляк) лист є недопустиме (§ 19 уст. 5).

Примітка: Побажанням було би, щоби листи кандидатів підписало більше число виборців, як цього вимагає закон. До того листи повинні підписати такі свідомі виборці, яких не можна було би намовити чи навіть настрашити, щоби опісля усунули свої підписи з листи.

ВИБІР РАДНИХ БЕЗ ГОЛОСУВАННЯ.

На випадок, коли в даній виборчій округі зголошено лише одну листу кандидатів, що обіймає найбільше стільки прізвищ правильно зголошених кандидатів, кілько припадає кандидатів в дотичній виборчій округі — голосування не відбувається, а радники лишаються правильно зголошені кандидати. Місця заступників радних лишаються в такому випадку необсадженими. Якщо зголошено менше число кандидатів, як число мандатів у дотичній виборчій округі, тоді правильно зголошені кандидати лишаються радними; необсаджени мандати радних обсаджуються переведенням доповнюючих виборів (§ 20 уст. 1).

ГОЛОСУВАННЯ НА РАДНИХ.

Колиж зголошено в дотичній виборчій округі тільки одну важну листу кандидатів і більшим числом кандидатур, як у дотичній округі припадає мандатів або на випадок зголошення двох або більше важних лист кандидатів без огляду на кількість всіх важних кандидатур — слід перевести голосування. Колиж

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 28. КВІТНЯ 1934.

АНТІН РУДНИЦЬКИЙ.

БЕРЛІНСЬКА ОПЕРА.

У кожному провіднику по Німеччині найлегше біля гасла „Staatsoper Berlin" — зірку. А кожний, хто збагував тайни беккерівських героїзмів, знає, що зірка значить: „безумовно оглянути"! І мабуть ні один турист, — байдуже звідкіль він приїждить, а Персії чи Аляски, — не виїде в Берлін, не кинувши (підчас обов'язкового проходу по Унтер ден Лінден), бодай оком на будинок Державної Оперы; так само, як і не забуде оглянути Статуї Перемоги чи Бранденбургських Воріт. Зрештою, як переочити Оперу, коли вона лежить поміж колишньою палатою кронпринца (сьогодні: музею нового мистецтва) і — трохи далі положеною — величеською палатою останніх цесарів, і коли навпроти неї — університет, держ. бібліотека, воєнний музей — а тільки кроків далі великі музеї старовини, мalarства і різьби, протестантський собор і т. ін. Все це — будівлі, які вже своїм зверхнім виглядом привертують зупинити на них свій зір.

Назверк берлінська Опера досить скромна в порівнянні зі своїми „товаришками" у Відні чи Парижі; зате, щодо внутрішнього уладження — вона з погордою може глядіти на інші театри. Після її повної внутрішньої віднови в 20-их роках, ледви чи знайдеться сьогодні другий оперний театр, який дорівнював би берлінському під оглядом вигод, комфорту і смаку (як там підібрані килими на підлогах, електричні лампи на стінах, і всі інші дрібниці інтер'єру!).

Проте театр це інституція, якої паретість мінимо не її положенням чи зовнішнім або

внутрішнім виглядом, а виключно її мистецькими досягненнями. А вони — у великій мірі залежні від мистецького проводу даного театру. Під цим оглядом берлінська Опера могла майже все гордість правдивими світочами. І коли зпр. згадувати віденську Оперу не можна не згадати Густава Малера, так само з берлінською Оперою нерозлучно стало назвище Ріхарда Штрауса, який перед війною був 10 літ її великим провідником.

Сьогодні „фірмою" берлінської Оперы є Вільгельм Фуртвенглер — згідно з опінією всього музичного світа найбільший сучасний диригент побіч Тосканіні, донедавна разом з ним диригент нюрнберзьких Симфоніків, у Німеччині наступник Нікіша і її найвишній національно-мистецький репрезентант-виконавець. Довгі роки всі найбільші оперові театри старалися притягти Фуртвенглера до праці: але те, що не вдалось їм ніколи, зумів зробити після перевороту в Німеччині новий уряд, звернувшись до громадсько-патріотичного почуття всіх мистців-німців: вийти активну участь у творенні нової німецької культури. Тоді й Фуртвенглер прийняв запропоновану йому директуру берлінської Оперы (побіч неї, він до речі є також директором чудесної філармонії і „Гевандгаузу" в Лайпцігу) і нині має вона зовсім нове обличчя. Крім Фуртвенглера має берлінська Опера ще трьох диригентів: Еріха Кляйбера, Лео Бляха (оба вони були у свій час директорами тоїж Оперы) та Роберта Гегера. Їх офіційний титул спільний: „державний диригент". Інтердантом усіх пруських держ. театрів, отже в їх числі і берл. Оперы є Ганц Тітлен, драматургом д-р Юліус Кап, режисером Франц Герт. У руках тих людей спочиває вся діяльність цього найвишнього і виступаючого німецьких оперних театрів.

Коли згадати про асамблею виконавців, то про оркестру і хор нема що й казати: вони на найвищій ступні мистецтва і ніякі суперлативи супроти них не надто великі. Щодо співаків, то загально-державні амінні відбились тимчасом на їх складі. Відійшли (точніше: мусіли відійти) всі жиди, на їх місце прийшли нові, алебаша молодші, сили. Між різними першорядними, справді знаменитими співаками, визначаються такі ліричні тенори Росенге і Віттріш, баритони Шваєнкус і Бонен, баси Кінніс і Ліст, а зоміж співачок: драмат. сопрано Конечні і Раймари, кольоратурова Перрас та ін.

Сенсацією репертуару цього річного сезону була прем'єра „Арабеллі" Ріхарда Штрауса. Цей останній твір 70-літнього композитора ставлений уперше влітку м. р. в Дрездені, а устрівся там із захопленням, відносячи йому найбільший успіх, як у своєму часі маб — і має в нинішнього дня — Штраусівський „Кавалер з трюндю". Але вже обі дальші прем'єри — в Берліні і Відні та в міжчасі вистави на майже всіх німецьких сценах, виказали, що все такі величеські сподівання, виказали „Росенкаль" „Арабеллі" далеко не дорівнює „Кавалеру з трюндю". Хоча акція відбувається знову у Штраусовому середовищі — цим разом у другій половині мину. століття — хоча друга дія: т. зв. „Філіппіна" — баль дав Штраусові необмежені можливості для... віденських вальсів, відносячи йому в лібретовій інтризі „першо" (молода дівчина, змушена обставинами впасти хлопця, що би допомогти старій сестрі вийти від пана „партію", конфлікт на цьому тлі і врешті пізніше не кві-про-кво вночі, в кімнаті одної (і сестри) все таки ні це лібретто Гофманшталя, ні музика Штрауса не привалять в тій мірі, що перші твори їх обох: „Електра" „Росенкаль" чи „Арабеллі" і „Кавалер з трюндю".

лібретто Маріам-Лужницького
Музика В. Балтаровича
Виступ. М. Сабат-Свірської
Балет О. Суховерської
Екзотичний танок Голубовської-Балтарович
Постановка П. Сороки
декілька заповідей, що музична комедія
"Підружжя в двох мешканнях",
вдоволяє вповні нашу публіку.
Прем'єри в перших днях травня ц. р. в салі "Театру Ріжнородностей"

в останньому випадку кількість всіх важних кандидатів на всіх листах менша, як число кандидатів у дотичній виборчій окрузі, тоді решту необсджених мандатів радних, після перерахування голосування, обсаджуються шляхом доповнюючих виборів (§ 20 уст. 2).

На випадок вибору радних без голосування головна виборча комісія зладжує протокол оголошує афішами найпізніше 31-го або 41-го дня від розписання виборів:

а) що в дотичній виборчій окрузі оголошено тільки одну важну листу кандидатів, яка мислилася менше число прізвищ кандидатів, як припадало в дотичній виборчій окрузі мандатів і тому не відбулося голосування, а радні вибрано всіх правильно оголошених кандидатів; б) імена, прізвища, вік і місце замешкання вибраних радних; в) оповістку, що до 7-ох днів від оголошення вислуду виборів — 150 а найбільше 300 виборців можуть внести протест проти виборів і домагатися уневажнення виборів у цілости або уневажнення виборів поодиноких радних (§ 20 уст. 3).

Примітка: Партія ББ змагає до того, щоби при виборах була тільки одна листа кандидатів і щоби не було голосування. Тоді виглядало би так, що всі мешканці міст без огляду на народність є за партією ББ.

ОГОЛОШЕННЯ ЛИСТ КАНДИДАТІВ І РЕЧИНЦЯ ГОЛОСУВАННЯ.

Найпізніше 26-го або 36-го дня від розписання виборів головна виборча комісія оголошує афішами:

а) листи кандидатів, признані важними (без підписів оголошувачих) для кожної виборчої округи, під числами, які надано тим листам;

б) день і час тривання голосування;

в) льокалі, в яких відбудеться голосування;

г) зміст §§ 23, 26, 33, себто спосіб голосування.

Голосування відбувається одного дня у всіх виборчих округах, у неділю або святочній день найпізніше 30-го або 40-го дня від розписання виборів (§ 21 уст. 1 і 2)

ГОЛОСУВАННЯ.

Голосування відбувається в льокалях окружних виборчих комісій, а на випадок поділу на обводи (райони) голосування — в льокалях обводних комісій і триває без перерви від год. 9-ої рано до год. 7-ої (19-ої) вечором (§ 22 уст. 1).

Брак тут той безпосередности почувань, змислу й емпресії, якими така багата „Електра“, та безжурної, роєміяної атмосфери „Кавалера“, повної безлічі геніальних, епізодичних епізодів і музичних ідей. Очевидно, такий мислитель як Штраус, не може написати твору, який тут і там не цікавив би, ба навіть не захоплював би; але саме для тогож Штрауса, який створив агалани опери та ще й „Сальоме“, цього мало.

Побіч цієї прем'єри в берлінській опері — поставленої, очевидно, з найбільшим пієтизмом і амбіціями силами — треба згадати дві цікаві кіноопи: „Вільгельма Теля“ і „Вільного Стрида“. Російський „Вільгельм Тель“ — це відвізків літ журба всіх оперових сцен. Ї в ньому місця зовсім рівноправні з геніальною музикою „Севільського Цирюльника“ (хоча й зовсім другого характеру) і зовсім гідні його великого творця. Але що зробити з тою всією „водою“, з цими всіма цілком трафаретно-теоригінальними епізодами, яких так багато в цій опері? Що зробити з її розірваною, оціненою часто неоправданою і неафектованою акцією? Над цими питаннями думав собі голову мабуть усі режисери й диригенти, яким колинебудь доводилося виставляти „Телю“. Драматург тутешньої опери, д-р Кан, узявся за основну перерібку твору, уочуваючи з цього все театральне, непотрібне, переставляючи і доповнюючи музикою з Росії „Мозеса“. Так powstaв „Тель“ у новому вигляді — і треба признати, зовсім удачному, завдяки якому зможе мати нарізні здобути собі право громадянства у світі театр. Музична сторона всіх перемін і змін була в руках Гегера; сама вистава — без вагів і блисків як цікава.

Відновив Веберівського „Вільного Стрида“ (Фрайшнітц) — під орудою Фуртвегера.

Від початку голосування аж до хвилини обчислення голосів у виборчому льокалі мають бути присутні без перерви присутник або його заступник і шонайменше двох членів комісії або їх заступників. У виняткових випадках присутника окружної або обводної комісії або його заступника може заступити один з членів окружної або обводної комісії згідно з призначенням присутника головної виборчої комісії (§ 22 уст. 2).

МУЖИ ДОВІРЯ.

При огляненні урни, голосування, обчисленні та устійнюванні вислудів голосування виборчою комісією, перед якою відбувається го-

Совіти приготавляють

Ралф Барнес, кореспондент „Геральд Трибун“, телеграфує з Москви, що совітський уряд приготавляє проголошення в кінець цього року ще одній совітській республіці. Буде це Біро-Біджан над Амуром на Сибірі як жидівська республіка. В цій околиці, що лежить на границі ново утвореного царства Маньчжу-Го, живе тепер уже яких 8.000 жидів. Однак дотеперішні політики совітського уряду для жидівських колоністів не багато помогли, бо на 1.000 жидів стоїть Ню Джерси.

лосування, мають право перебувати у виборчому льокалі мужи довіря виборців, зголошені повноваженнями лист, по одному від кожної комісії. Муж довіря має мати право вибирання до міської ради відносного міста і пропозиції присутникові виборчої комісії поименне делегаційне письмо, видане повноважником дотичної листи і потверджене присутником головної виборчої комісії (§ 22 уст. 3).

ВСЯКОГО РОДА МАТЕРІАЛИ ВОВНЯНІ ТА ІНШІ — найдешевше в текстильній магазині

„ТАНИЙ СКЛЕП“ — З. ЗАЛЕСКИЙ, ЛЬВІВ, ГАЛИЦЬКА 8.

жидівську республіку.

ських поселенців, що прибули сюди напротязі двох останніх літ з Америки та Європи, головна вітіла. Коли совітський уряд проголосить союзу совітську республіку для жидів, то надіється, що багато жидів ще зголосяться, а це може мати далекосяжне політичне значіння з огляду на японське сусідство.

Тепер у Біро-Біджані є 50.000 населення, а простір обіймає 15.400 квадратних амер. миль, отже два рази більше ніж япо. американський

10-ліття найріднішої школи.

Кілька слів про вагу дитячих садків.

1.

Літом цього року минає 10 літ від оснування першого дитячого садка в галицькій селі. Перший садок отворено заходом Товариства Українських Жінок у Стрию в селі Угерську, стрийського повіту. На загальних зборах філії „Просвіти“ у Стрию в червні 1924 р. мені довелося порушити справу дитячих садків та заохотити наше свідоме селянство Стрийщини до оснування садків. Ще й досі дивно, як згадаю, яким скорим темпом прийнялася у нас ця думка та як швидко зрозуміла Стрийщина благодать, якою стала згодом для українського села наша „найрідніша школа“. Загальні Збори відбулись у торговий день в четвер, де вперше киномані думку прилюдно, а в суботу в год. 5. рано прийшли читальні з Угерської wraz із жінкою та маленьким хлопчиком, щоб забрати „ту паню, що має вчити тих наших найменших“. У неділю основано перший жіночий кружок при читальні, бож треба було доконче мати згуртоване жіноцтво, яке би взялося за ведення й удержання садка. Так за час 3 днів отворено перший садок і перший жіночий кружок при чит. „Просвіти“ в Угерську, який згодом переіменовано у кружок „Союзу Українок“.

Зійшлися жінки на нараду, поділили село на чотири райони, з яких господині мали по черзі давати по 1 літрі молока до молочної на рахунок винагороди вчительки. Молочарня виплачувала гроші кооперативі й учительці утворено

конто на всі товари, яких тільки потребувала для прохарчування. Яризу, овочі й курчата мисляли радо мамі добрий опікунці своїх дітей. Безлітні люди теж почувались до обов'язку причинитися до удержання шкільки. Тамлю, що начальник громади дав фіру дров, а декотрі склали оплати згорі за бідні сусідські діти. Доходом з дитячих імпрез доповняли садівнички своє удержання. За свою повну посаду працю мали плату винагороду, а за серце, яке давали там найдрібнішому українському цвітові, збирали вдячність цілого села.

В кілька днів опісля повстав другий з черги садок у селі Лисичах. Першими садівничками, які прегарно виявлялись зі своїх завдань, були п. Стефа Пеленська у Угерську і п. Юлія Кушівка в Лисичах. З радісною посватою займалися вони порученою їм дітворою з раннього ранку до пізньої ночі. Бо як тільки виходили родичі в поле, маленька дітвора бігла під хату вчительки та щобетом своїм приволокала вчительку звертати увагу на себе. Обі ці молоді панночки надзвичайно докладно здавали собі справу з того, що від їхньої доброї, щирої праці залежить, чи ідея дитячих садків прийметься та чи село зрозуміє вагу тієї найріднішої школи.

Згадую це сьогодні на роком, бо повних 10 літ я пильно слідкую за розвитком дитячих садків у різних повітах. Мені як ініціаторці закладання садків по селах справа ця незвичайно близька й дорога, — тому з цілою неважкою можу твердити, що дитячі садки сповнають тільки тоді своє переважне завдання, якщо провідники садків будуть жінки ідеїні, інтелігентні, з підготовкою не тільки фатовою, але теж під громадським оглядом вироблені. Якщо вийдуть на село не для забави, ані виключно на те, щоби трохи заробити, але в першу чергу з думкою спонити свій відповідальний обов'язок виховувати 2—3 чи більше місцевих наймолодших, найбільше податливих на добрий і лихий вплив покоління. Село чекає на вчительку з великою нетерпеливістю. Слідкує безперервно за способом її підходу не лиш до дітей, але й до громадської роботи в селі. Рахує на поміч і пораду у всяких справах освітніх чи організаційних, бо дуже часто ця провідниця є однією інтелігентною людиною в селі, а як ще до того „прислана зі Львова“, то повинна обов'язково на всім визнаватися. І справді, коли веде садок інтелігентна, тактовна, працююча людина — в дуже короткому часі зуміє незвичайно багато корисного в селі зробити, при чому за її тяжку, відповідальну працю село вміє теж добре винагородити. Колиж до ведення садка береться людина мало інтелігентна, неворада, виразовала й без належної підготовки, то згорі можна бути пороконаним, що ніхто з існування садка в селі вдоволення не буде. Замість користі, принесе тільки шкоду й на довгі роки відбере охоту організаторам садків на місцях братися за їх подібну справу.

Цю справу треба добре розважити всім установам у краю, які вестимуть садки. Не тільки кермуватись війними іншими оглядами в ангажуванні учительок, як тільки добром, яке має принести валежне виховання нашого наймолодшого покоління українському зародку!

Наталія Селазинська.

гера, з Марією Міллер, винишньою найважливішою їм. співачкою в ролі Енхен — було м. інтриємфом директора сцени і машинерії. Те, що творилось на сцені підчас дії у „Вовчому долі“ переходило всі межі уяви глядача і його поняття про те, що можна зробити на сцені. Вачили ми на сцені не тільки „несамовиті“, зовсім фізичні, появи „духів“, як перелітали через усю сцену, відкриті гроби, кісточки, які окладалися й знову розпадались на окремі частини, але навіть — блискавку із громом, який на очах глядачів розколював і завалював дерево. Було так „страшно“, що в перерві театральний буфет заробив мабуть удвоє більше як звичайно, на ковбасках: пиві від всіх тих, що хотіли очуняти.

Із „залізного“ репертуару правдивими мистецькими селетами є Вагнера „Майстерзінгери“ і „Трістан і Ізольда“, дириговані Фуртвенглером. Музичні, який сучасно думає й відчуває, трудно сьогодні бути „вагнерієм“: — надто далекий нині для нас не тільки його літературно-драматичний світогляд, але тільки арифметична чи зривометрична точність, з якою виступають і анікують його „лайтмотиви“, але навіть його техніка володіння оркестром. Все це, безумовно, геніально, одинокі в своєму роді і було для розвитку світової музики мабуть необхідне. Час і поступ мають свої вимоги. А всеж, слухачини „Трістана“ чи „Майстерзінгери“ в такому виконанні, як гоно буває, коли диригує Фуртвенглер — забуваємо про все: про різниці поглядів чи почувань про те, що більше, чи менше подобається, чи відповідало власному смакові, а тільки слухаємо: не Вагнера і не Фуртвенглера — лише чисту, неперочну, ідеально відтворену музику...

Берлін.

3 природи й техніки.

ШІСТЬДЕСЯТЬЛІТНІЙ МАРКОНІ.

25. квітня ц. р. минає шістьдесят років від хвилі, коли у Віллі Гріфоне біля Болонії (у північній Італії при вході в Апеніни) народився з батька італійця, багатого землевласника, та його другої жінки, молодшої ірландки Аннети Джемсон третій з черги син: Гіельмо Марконі. Дещо пізніше батько змінив італійське підданство на англійське, однак ціла родина остала в Італії. Літом перебувала вона у Віллі Гріфоне, зимою у подорожній дещо на південь Флоренції, або у штучно висипаній пристані лігурського моря Ліворно.

Народню школу відвідував Гіельмо у Флоренції, до гімназії ходив у Ліворно. Тут уперше познайомився з фізикою, якої вчив його проф. Россі. Тому, що літи (син Люїгі від першої жінки, дочка дуже багатого болонського банкіря, Альфонсо і Гіельмо від другої) щороку перебували деякий час в Англії й Ірландії, швидко навчилися англійської мови. Однак 16-літній Гіельмо почав займатися пильно фізикою не на університеті, а тільки у Віллі Гріфоне. Старий Марконі не згодився, щоб син студював на університеті, бо університет уважали тоді огнищами революційної діяльності... Швидко зазнайомився молодий Гіельмо з італійським фізиком Пірієм, що літом перебував теж у стіп Апенінів недалеко Віллі Гріфоне. Безперечно це знайомство незвичайно корисно вплинуло на Марконія: Радіо від довшого часу займався передбаченням Мексвелом, викритими Герцом електромагнітними хвилями.

Перебуваючи літом 1894 wraz з братом Люїгі в Андріо (в Альпах), задумав Гіельмо зперше передавати на віддалі знаки при допомозі електричних хвиль. Перші успішні спроби у цій справі поробив з братом Альфонсо осінню у Віллі Гріфоне. Спершу у мешканні, а весною 1895 р. і на дворі. Випробувавши усе докладно, переїхав до Англії, де заінтересувався своїм винаходом капіталістів та дослідників. По спілці з керманічем англійської телеграфії В. Прісом після удачних спроб на віддалі 90 метрів зумів порозумітись у травні 1897 р. „без дроту“ на віддалі 5,3 кілометрів (між рогами Левернок і острівцем Флейтгольм у брістольським каналі). У червні 1897 р. передали знаки електричними хвилями з одного берега брістольського каналу на другий на віддалі 14 кілометрів.

Успіхами Марконієвого винаходу зацікавилася італійська влада. Тому у липні цього року Марконі повторив з успіхом свої експерименти у заливі воєнної пристані Спеції. Тут вислав електричні хвилі на віддалі 18 кілометрів. Кілька днів пізніше здавав у Римі справу зі свого винаходу фахівцям, представникам влади, послам і сенаторам. За цими першими успіхами пішли далші. З південнофранцузького побережжя телеграфував при допомозі електричних хвиль себто „без дроту“ до Корсики (175 кілометрів!), далше з рога Лізар (у графстві Корнваль у південно-західній Англії) на острів Вайт (на південь від Савтгемптен), що віддалений з рога Лізар на 300 км. 12 грудня 1901 р. імпровізована радіостанція у Ст. Джонс (на острові Нью-Фавндленд у британській Америці) одержала перші бездротні сигнали з Європи, з віддаленої на 3.400 кілометрів радіостанції у Польшу (графство Корнваль, півд.-зах. Англія). У 1902 р. бездротні знаки цієїж станції дійшли до нових станцій у Тейбл Гед (у Ледяннім заливі у східній Канаді, віддалі 4.100 кілометрів) та у Вельфліт при розі Кодва східний березі Зл. Держав П. А. (віддалі 5.100 км.). Правильну бездротну телеграфічну комунікацію розпочала зі станції Польшу в Англії канадська станція на розі Брегон. Щоби розслідувати справність свого винаходу в різних умовах, улаштував Марконі провізоричну радіостанцію на кораблі „Філадельфія“, що слав з Америки до Європи. Подібні експерименти повторив він пізніше на італійських воєнних кораблях. У новіших часах збудував собі Марконі для своїх власних дослідів величавий паровий яхт „Електру“.

Свої початкові досліди переводив Марконі при допомозі електричних хвиль середньої довжини (від 400 до 1000 метрів). Впарі з розвитком радіотелеграфії почали вживати щораз довшіх хвиль так, що сьогодні уживають хвиль довгих навіть на 20 кілометрів. Однак Марконі звернувся сьогодні зовсім до коротких електричних хвиль (від 100 до 10 метрів). Що більше: його найновіші винаходи торкаються ще коротких хвиль (від 10 до 1 метра себто ультракоротких хвиль) та мікрохвиль (нижче 1 метра). Нпр. радіотелефонічні розмови між Ватиканом і на 20 кілометрів віддаленою палатою Кастель Гандольфо на збочі римських Апенінів (на південь від Риму) відбуваються

Марконієвими апаратами на пів-метровій хвилі. 14. серпня 1932 р. Марконі порозумівся радіотелефонічно на пів-метровій хвилі між рогами Фігарі у Сардинії та Рокка ді Папа (біля Риму).

Тут слід зазначити, що прилади Марконія, які витворюють такі короткі електромагнітні хвилі, досить прості. Їх необхідною частиною є параболічні рефлектори, що спрямовують вислані електричні хвилі в точно означену сторону, де знаходиться сприймальний апарат. Цей винахід Марконія відіграє велику роль у майбутній війні, де треба буде передавати бездротні знаки тільки своїм точно визначеним відділам.

Якщо ми хотіли схарактеризувати коротко заслуги 60-літнього нині Марконія для радіотехніки, то перш усього мусимо признати йому геніяльну вмідість використовувати, улашувати і злучувати в одну цілість поодинокі здобутки його попередників. Чейже Герц зміг уже витворювати електричні хвилі, а Пірі робив це ще краще. (Осцилятора Пірі уживав Марконі постійно). Антена була відомо ще перед Марконієм Попову, а когерер Оліверові Лоджові. Отже поодинокі частини Марконієвих апаратів не були оригінальні. Те саме можна сказати і про найновіші короткохвильні Марконієві апарати, які ґрунтуються на обсерваціях Баркгаузена і Курпа з 1920 р. Однак суттюю прикметою винахідника є інтуїтивне пізнання ціли, яку може досягнути, та зіставлення зга. створення засобів, при допомозі яких цю ціль легко схопити. Те саме й бачимо у Марконія.

РАДІО НА СЛУЖБІ ПОЛІЦІЇ.

Віденська поліція може почванитися тим, що її службовики вивінують найновішими здобутками радіотехніки. І так поліційній авта має повну сприймальну та висилаючу станцію, що послуговується короткими хвилями на віддалі, яка відповідає віддалі Відня від Грацу. Крім цього віденська поліція має цінні радієві прилади, що викривають неомильно заборонені радіостанції.

Кожний віденський поліцист, що вміє телеграфічне знакування, може носити при собі мініатюрну радієву висилаючу станцію, завішену на шиї. При допомозі дзвіночка, що його поліцист держить у правій руці, може він надавати телеграфічні знаки. Батерія (60 вольтів) радієвого приладу знаходиться у кишені плаща, антеною є дріт, що, оwinений гумовою поволотою, служить до завішення апарату на шиї. Вислана електрична хвиля не довша від 100 м. Цілий радієвий апарат (враз з батерією) не важить навіть 1 кг., а надається до порозуміння з віддалі кількох кілометрів.

А. Л.

Брошура василіянського достойника з 1863 року.

Становище духовенства до будови Народнього Дому. Закінчення брошури. (Докінчення.)

Знеохочувалося й духовенство, бо 1) воно проводило народові, представляло йому його потреби, заохочувало до складок і самодавало, отже мало право домагатися щорічного рахунку зі складок, щоб не стягнути на себе підозріння в ошуканстві; 2) бачило, що у права його фонду для удів і сиріт була якнайгірша, що йому не вільно було промовити за своїм фондом, навіть знати про його приходи й розходи; 3) бачило, що його голос від кільканацятьох років за добрими дяками, здатними вчителями й потрібними шкільними книжками розбивався без висліду об грубі святоюрські мури; 4) бачило, що за свої найщиріші намагання піднести віру й завести одностайність у відправі літургії замість похвали й захохоту одержувало гострі нагани від святоюрських наставників. А там, „як щоденно бачимо — писав автор — і вже по часописах читаємо, зформувалися дві секти, з яких одна дивиться на схід, а друга споглядає на захід, і кожна з них відправляє св. літургію по-своєму! Єсть там ще й третя секта, яку називають просто „шептунками“. Вона, щоб лиш відшептати свою літургію якнайшвидше, хочби й у десятих мілутах, не дбає про ніщо більше. А чи не є це якнайбільше згіршення для уніятського духовенства, для світської інтелігенції і для усього народу? Якщо між 9 чи 10 святоюрськими крилошанами бачимо дві образкові секти (про третю не згадуємо), то скількиж їх можемо сподіватися між тисячами духовенства обох дієцезій? Сумні це явища й можуть потягнути за собою якнайсумніші наслідки для уніятської церкви“.

Та слова перестороги Правдолюбів не могли пошнитися серед укрїнського громадян-

Дешевий тиждень по 75 сотиків, вартість, муніципальна, експонати і т. д. БАЗАР ВЛАДИМИРА А. ГАНДЕЛЬМАН, Львів, Ботвіна 11, 23-34.

Наука релігії під контролею.

Пишуть нам: На конференції управителів шкіл у Бережанах дня 11. 4. шкільний інспектор п. Бек наказав усім управителям контролювати якнайчастіше години релігії в усіх школах повіту. Контроля ця має бути виправді пасивна, але всеж таки священник має учить релігії в асистентів управителя школи. Досі нагляд над школою релігії мали шкільні ординаріятські комісії, іменовані Консисторією. Паз Бек, экс-священник, визнає себе покликаним поручити це священникам, учителям. Не знати, яка ціль отсього заарештування, однак здається, що з мотивів політичних, щоб часом священник на релігії не уживався український, а не мають по наказу інспектора розбурхувати учителів.

Хай живе королю

ПАРИЖ, 26. 4. ПАТ. На засіданні кортеса дійшло до бучі між посланими.

Після відчитання декрету про димісію уряду Леру, посол монархіст Мавра крикнув: „Хай живе король“. Посипалися протести та вигук: „Хай живе республіка“. Предсідник мусів перервати засідання, щоб втихомирити послів.

Гостре поготівля в Еспанії.

МАДРИД, 26. 4. ПАТ. Вчора ввечером пролобили в цілій Еспанії гостре поготівля війська.

119 домовин.

БІЛГОРОД, 26. 4. ПАТ. Дотепер витягнули із засипаної копальні 119 вуглекопів. Покине нема вісток про 40 вуглекопів. Втрати власників копальні сягають до 400.000 доларів. Богато устанів і громадян складають пожертви для розкопання засипаних вуглекопів.

Сатирично-гумористичний журнал

„Жорна“ ч. 8.
ВЕСНЯНЕ
Ціна 25 сот.

Дістанете в кожній трафіці і ніоску.

Замовляти: Адміністрація „ЖОРНА“, Львів, Ринок ч. 10, II. пов.

ства. Австрійська цензура сконфіскувала брошуру. Наслідком того й не брали її під шит за австрійських часів.

Правдолюб це псевдонім о. Омелія Косака. Народився 1804 р. з міщанської родини в Дрогобичі й при хрещенні дістав імення Іоля. Початкову науку побирав у народній школі місцевого василіянського монастиря, а до гімназії ходив у Самборі. У школах дуже біднував, тим більше, що батьки діти (1817 й 1822 р.) погоріли, і скінчив гімназію в Самборі і філософічний курс у Львові, даючи теж, як що тратив щоденно 4—6 годин. Вступивши до Василіяна, він скінчив 1827 р. новіціат у Львові. У 1828 р. ходив на перший рік теології у Львові й тоді мав нагоду ствердити основну польонізацію української духовної семінарії у Львові. На дальші роки теології вислав його чин до віденського конвікту, де прожив найкращі хвилини свого життя. По третьому році теології висвятився в Прешбурзі у вересні 1830 р. Висвятив його румунський владика Самійло Вулкан, колишній віцекеректор генеральної семінарії у Львові. По висвяченні скінчив четвертий рік теології у Відні та влітку 1831 р. виїхав до Галичини. На рідній землі зробили на нього незатерте враження оповідання про палення опирів у Нагуєвичах, родинному селі Франка. Відпочивши, поїхав до Львова звідки вислав його до Бучача на посаду гімназійного вчителя. У 1833 р. „склав на львівському університеті іспит із загальної й української історії, з естетики й грецької та латинської літератури. У 1838 р. одержав управу бучацької гімназії; у 1839 р. ректорат бучацького монастиря та префектуру (директуру) гімназії. На тих становищах полишився до 1846

— Не вільно бити в школах. Така заборона є вже віддавна, однак випадки биття особами

**Товари
блататні**

ВОВНИ, ШОВКИ, ПОЛОТНА, ПОСТІЛЬ

Ф. Ожеховський

Найбільший вибір. — Найнижчі ціни.
Львів, Ринок ч. 29.
7153 55—180 Телефон 25-55.

во у сільських школах не належать все ще до рідкостей. Міністерство освіти видало в останньому часі розпорядок, що учитель, який вдарить дитину, каже клячати на горосі або дає іншу кару, що викликає фізичний біль, буде потягнений до дисциплінарної відповідальності і позбавлений права навчання.

— Газ має дешевіти. На зїзді делегатів купецьких і промислових організацій у Львові президент міста Дрояновський заявив, що в найближчому часі подешевіє газ з причини зриву продукції штучного газу у Львові та переходу на газ земний, який спроваджують з Дашави. Одночасно буде змінена електрична тарифа введенням блокових ставок для більш-менш відборців.

— Підозріла продаж релігійних образків. У Львові придержано Романа Матвіяса й Івана Пітріха за нелегальну продаж релігійних образків на дохід комітету гр.-кат. церкви в Тульгодовах. Оба зізнали, що ті образки дістали від Євгена Кубзя. Поліція перевела в його мешканні ревізію і заквествувала печатки, легітимізації та відозви в тій справі. Після списання протоколу всіх залишено на вільній стопі.

— Справа жидівочки з Немирова починає вияснюватись. Батько її, купець Каліхман розвідав у Львові, що його донька Хана перейшла на християнство в греко-кат. обряді і перебуває в одному львівському монастирі. Відшукав також Мих. Голіана, який вивіз її з Немирова до Львова, але довідався тільки те від нього, що в найближчому часі обоє мають повінчатись. Каліхман рішив до того не допускати і вибрався до монастиря, однак донька не хотіла навіть з батьком бачитись.

— Злочин у Коломиї. Перед кількома днями знайшли на полі біля Березова пов. Космина мужчину з розваленою головою. Показалося, що то Генік, громадянин з того села. Давав ще слабкі знаки життя. Поліцей дав йому олівець до руки, щоб написав, хто його бив. Тяжко ранений написав тільки букви „Аг“. Доходження довели до арештування Агнішки Генік та її двох братів. Агнішка грозилася йому кривавою пімстою за те, що обляв її бараболою нафтою. У арештованих знайшли закріпавлений киптар. Геніка відставлено до шпиталю в Коломиї, де він все ще живе, хоч з розбитого черепа витекла частина мозку.

— Строга кара. В окружному суді у Львові відбулася розправа проти двох гавих, Осипа Кошиковського і Ів. Паславського, зайнятих у міських лісах, за те, що продавали з ревіру Білогорща дерево і траву, а гроші взяли для се-

бе. Кошиковського за спроневерення 350 зол. засудили на 2 роки, а Паславського за 150 зол. на півтора року. Строгий присуд на злодія громадського майна викликав велике враження.

— Краєва хроніка. З мешкання Абр. Подебра в Меліці пов. Перемишль вкрали злодії вбрання, в якому находився шнур перел. перстень з брилянтами та мішочок срібних монет ваги 6 кг. — З українського консуму „Надія“ в Перемишлі вкрали вломники біліну сіль-кість товарів і готівку. — До ріки Сану скочила з невідомої причини Марія Зибель, селянка з Полонич, пов. Перемишль і втопилася.

— Стріла на поліцая. Сліпачий ураг у Львові повідомлено, що в часі патрулювання в селі Піддубні пов. Рава Руська, командант поліційної станиці Шляхціковський почув біля церкви крісовий стріл. Поліцей підійшов до церкви і побачив у передсімку двох людей, з яких один стріляв до нього, раничи в обойчик. Опісля оба втікли. Доходження викрили, що були це Гринь Криса і Дмитро Труш, місцеві громадяни. Крису арештували, а за Трушом вислано стежні листи, причому сліпачий уряд визначив нагороду за його зловлення.

— Погоня за двома бандитами. У зв'язку з кривавою розправою поліції з бандитами під Ряшевом арештовано Казимира Ноги, що стояв у порозумінні з бандитами. Жінку Ноги з огляду на дрібні діти лишено покищо на волі, хоча вона пробувала заступити собою бандита Мачугу й улекшила йому втечу. Арештовано теж брата Ноги Бронислава, що стояв на сторожі бандитів і остеріг їх перед поліцією. Стверджено, що в часі обосторонньої стрілянини впало 200 стрілів, з чого самі бандити дали 50. Мачуга, втікаючи лісом, понав на двох лісних, що складали дерево. Стероризував їх крісом і побіг далі в гудавину. Поліція їздиться зловити обох у найближчому часі, бо пущено за ними кілька поліційних псів.

— 187 австрійських емігрантів до Словії. З Берна Моравського виїхало до Словії 187 австрійських політичних емігрантів. На словенській території група поділиться на менші відділи, що поїдуть до Харкова, Москви, Ленінграду і Сталінграду.

— Спростування тернопільського воевідства. Urząd Wojewódzki Tarnopolski, Nr. BN. 20. Tarnopol, dnia 25. kwietnia 1934. — Do Pana Aleksandra Kostyka, Redaktora odpowiedzialnego „Dila“ we Lwowie, Rynek 10, II p. W Nr. 81 „Dila“ pojawiła się 28. III. br. notatka zatytułowana „Kobzar Szewczenka na indeksie“ z podtytułem „Rewizja u filji „Proświty“ w Ternopolu“, której

грошей, а я їм відмовив, вони стали поводитись розбігатись. Радий із такої розв'язки, використав я й ту обставину, що стрільці мали відходити в поле та зібрав решту тої голоти і під ескортою відставив їх до жандармерії в Мукачеві. Однак наші власні лишилися. А було їх до сорока осіб, над якими обляв провід один із Заклинських, Ростислав або Володимир. Поміж ними, які зголосилися, були імена деякого з пізніших легіонових офіцерів, як Мажевський. В який спосіб приготувалися ті добровольці до тої небезпечної виправи, вказує одна збережена у мене записка, де говориться, які треба приготувати предмети до виправи: зброя, отруя на випадок зловлення, компас, мапи, годинник, прилад до наслідування голосу птахів, убрання до виправи. Є також згадка про контракти, хто їх має підписати й умовини.

Тимчасом австрійські війська, які стояли в Карпатах, не могли дати ради сильному напорові російських військ і мусіли щораз більше уступати. Ані артилерії, крім кількох старих гармат, ані машинових крісів, лише нечисленні відділи старих лядштурмістів зі всіх залізничних охорон. Та й ті старі люди привикли вже півтора місяця до того, щоб лише утікати. Кепсько узброєні у старі Веридлі не могли рівнятися з російським військом, що підбадьорене переможним походом, хотіло якнайскорше дістатись або до Відня, або до Будапешту. Наслідок того напору був такий, що дня 17. вересня знову прийшов розказ до мене вислати двугу

Штаремберг віцеканцлером.

ЛОНДОН, 26. 4. ПАТ. „Н. Фр. Пр.“ повідомляє: Краєві команди Гаймберг з Штарембергом і віцеканцлером Фейм анклави Штаремберг Дольфуса та повідомили, що в уряді до кабінету як віцеканцлер, Штаремберг уряд віцеканцлер Фей задержить і надасть йому безпеку.

Сувіч у Брюсселі.

ЛОНДОН, 26. IV. ПАТ. Італійський міністр закордонних справ Сувіч відлетів раніше до Брюсселі.

Мін Барту в Празі.

ПРАГА, 26. 4. ПАТ. Нині в год. 9. рано приїхав з Кракова мін. Барту з шефом кабінету Рогом. На завізничному дворі Вільсона привітав французького міністра мін. Барту з делегацією членами уряду та вищими урядовцями.

Напад на Гандію.

ЛОНДОН, 26. 4. ПАТ. Індійські оргонали напали на самохід, яким Іван Ганді. Діти до завзятої білки. Трох прихильників Ганді поранили. Причиною білки в терті між консервативними і прихильниками Ганді, який бореться за визволення парії Ганді, який наложити на себе пошту, якщо виявиться, що його прихильники спричинили бунт.

Бомбовий замах на міністра.

ПАРИЖ, 26. 4. ПАТ. З Мадриду повідомляють, що вночі виконали бомбовий замах на міністра внутрішніх справ. Міністр майже цілком вийшов ціло. Бомба вибухла як міністр пересідав авто. Атакачник утік. У місті велике сльозпаньня. Рахуються з можливістю нової громадянської війни. Тому, що годі заволодіти кабінетом крією, в Мадриді кружляють чутки про втечу президента республіки.

Німеська рільнича делегація у Варшаві.

ВАРШАВА, 26. 4. ПАТ. Нині рано приїхав до Варшави делегація німеської рільництва з осіб під проводом комісара Хра Раймля.

ustęp końcowy brzmi następująco: „Podczas rewizji pobież inszych specjalno ciekawymia odyn z funkcjonariów policji „Kobzarem“ wydawnia Słomowczy, nysporujuczcy po wsich polyciach za 100 knyżkoju. Cej fakt lysz potwierdzuje te nenormalne jawyszczce, pro kotre pomistulo „Dilo“ z 23. III. c. r. dowszu peredowu statti p. n. „Szewczenka u Warszawi i Halyczyni“. U Warszawi najwyżci derż. dostojnyky swojeju prysutnistju na Szewczen-

ФЕЙЛЕТОН „ДИЛА“ З ДНЯ 28. КВІТНЯ 1934.

М. ГАЛУЩИНСЬКИЙ.

39

З Українськими Січовими Стрільцями.

СПОМИНИ З РР. 1914—1915.

Слопін з чужим шумовинням. — Сотня Семенюка.

Десь коло 20. вересня 1914 р. повідомила мене військ. команда, що в дуже важкій справі має говорити зі мною один рйтмайстер угорської жандармерії. Коли ми зішлись разом, він сказав мені, що до Горонди пришло ще дещо цивільних осіб, які зголошуються добровільно до всіх того роду небезпечних підприємств. Усі ті цивільні особи будуть на харчі та платнях УСС. Стали вони надтягати зразу малими партіями, а пізніше й численніше, так що під кінець місяця було їх вище сотки. В дійсності справа мала та: Угорська жандармерія оповістила, що потребує до різних добре платних підприємств людей. На це оповіщення далось зловити саме шумовиння. Вже там вигляд тих людей нагадував катиларній екзистенції. Кожний з них мав певно творену історію за собою. Коли те товариство опинилось серед УСС, то й нам самим стало моторошно. Зараз почалися скарги населення на крадіж і лиху поведінку з людьми. Тоді я поїхав з представленням справи до військ. команди. Тут не дали мені наразі ніякої ради. Але коли й ті самі, що зголошувалися, не були вдоволені з харчу, а надто ще вимагали від мене

сотню в поле. Тим другим був тепер Семенюк із своїми 200 стрільцями. Він мав відійти до групи підполк. Трекслера на Ужоський провал. І знову спровадили бідних добровольців до Мукачева та й там їх перебрали. Але для них вже не було нічого більше, лише плаші та шапки. Решта одіжи була їх власна цивільна, хто в полотнянці, хто в сурдугі, а ученики у своїх ученицьких одностроях. Аж жаль було дивитись на те, як відходили вони такі згорілі. Серце кралялось, а ради годі було найти на це. Одна відміна була у тім, що замість Веридлі дістали всі німеські Мавзери. Зброя добра, але добровольці були з нею зовсім не обізнані і надто загрожувала друга небезпека, а саме, що як вийде вся амуніція, яку мали добровольці, то вони залишаться зовсім голіруч. Дотично другого відділу таксамо була неприємна справа прохарчування. Під цим оглядом обі сотні бідували дуже. Звіт, що його опісля написав про все те сотник Семенюк, кажує, що то велика була прогалина отся неясна точка економ.-адміністративної сторони УСС. Найперше ніхто не хотів виплачувати ані старцям, ані мужві належних платень. А коли остаточно побачили, що так не може далі йти, то дали всім лиш плату рядовика. А наші сотні, прийняті на прохарчування до інших відділів, діставали лише по пів порції належної кожному рядовикові. Остаточно сотник Семенюк дістав із каси групи Трекслера 2.000 корон, щоб обігнати потрібні видатки.

Продовження буде.

Академії ушановують пам'яті поета, а да-
же „на Кресач“, хоч би і у воєводському мі-
стечку „Кобзар“ то поета є одним з найнебезпеч-
ніших друків. Поніваж wspomnianą notatka, a
przedwzrostkiem przytoczony tu ustęp zawiera
zawierający niezgodnie z prawdą, mogące wskutek
sądowego naświetlenia nadwzględować powagę
sądowych władz państwowych, proszę na podstawie
ustawy prasowej z dnia 17. grudnia 1862 r.
z zamieszczenie następującego sprostowania: Nie-
prawdą jest, aby funkcjonariusze policji podczas
kontroli biblioteki filji „Proswity“ w Tarnopolu
szukali specjalnie za dziełami Szewczenki, a w szcze-
gólności za utworem „Kobzara“, natomiast prawdą
jest, że kontrola biblioteki miała na celu ujawnie-
nie wszystkich druków nielegalnych, zakazanych
do rozpowszechniania na skutek prawomocnych
wyroków sądowych — bez względu na tytuł lub
nazwisko autora. W wyniku kontroli zakwestjono-
wano 91 (dziewięćdziesiąt jeden) róż-
nych druków nielegalnych, które prze-
kazano do dyspozycji władz sądowych. Nieprawdą
jest, aby na terenie Województwa Tarnopolskiego
miały dzieła Szewczenki napotykać na nieuzasad-
nione utrudnienia, natomiast prawdą jest, że taka
instrucja jest z gruntu fałszywa i nieprawdziwa.
Na terenie bowiem Województwa za pozwoleniem
władz odbywają się uroczystości ku czci wieszczki
Szewczenki, dzieła poety objęte zostały programem
nauczania państwowych szkół jako lektura obo-
wiązkowa dla języka rusińskiego, wreszcie po mia-
stach i miasteczkach znajdują się ulice, którym
zgodą wszystkich trzech narodowości (polskiej,
rusińskiej i żydowskiej) dla uczczenia pamięci po-
ety nadano nazwy — „ulica Tarasa Szewczenki“.
Prawdą zaś jest, że jedno z wydań „Kobzara“, a
mianowicie nakład ukr. wydawnictwa w Kateryno-
slawiu wydania D-ra Wasyla Simowycza z r. 1921
wzięto w Sądzie okręgu w Tarnopolu prawomocnej
kary i jeden egzemplarz tego druku został
zaresztowany podczas kontroli biblioteki
filji „Proswity“ w Tarnopolu. — Za wojewodę:
Zyboraki, Naczelnik Wydziału.

**ГАЛАНТЕРІЯ ЖІНОЧІ І МУЖЕСЬКА У ВЕЛИ-
КИМ ВИБОРІ** По цінах дуже низьких. Поручає
ф.м. **ЗИГМУНТ ЗАЛЕСКИЙ** вул. Боїнів ч. 4.

Із судової салі.

„ЯКБИ МИ ВСІ РАЗОМ ТРИМАЛИСЯ...“

Розправа проти Вас. Черкавського перед су-
дом присяглих у Львові.

В четвер 26. ч. м. відбулася перед львів-
ським судом присяглих розправа проти 38-літ-
нього свідомого селянина й секретаря читальні
„Просвіти“ у Хлівчан, пов. Рава Руска, Ва-
силь Черкавського, обвинуваченого у злочині
з 136 § (наклепування до спротиву владі), яко-
го він мав допуститися тим, що 14. грудня м.
в уланів в Леопольді наклепував прихвиль-
них людей не платити податків.

На розправі, якою проводив радн. Бенда-
вський і в якій обвинувачував прок. Кун, а
боронив д-р Ст. Біляк, підсудний заперечив
акт обвинувачення і заявив, що згада-
ного дня критикував тільки господарку своєї
прок. ради та устійнені нею високі оплати за
масовища. Проти плачення податків не всту-
пав зовсім, навпаки, сам точно платить їх.

Зі свідків зібрав тільки особистий ворог
підсудного Микола Мисак, радний з Хлівчан,
проти якого кандидував Черкавський, селянин,
до не належить ні до чит. „Просвіти“, ні до
кооперативи та є проти тих установ і його син
Ісак Мисак, що критичного дня підс. у при-
сутності кількох осіб казав: „Якби ми всі три-
малися, то нам нічого не зробили б і ми могли б
не платити податків. От я мав 7 екзекуцій і що
мні зробили?“ Крім цього той св. упевнив, що
тас. намовляв Анну Турчинську не платити
податків, яка навіть на те жалувалась якомусь
боронці. Інші свідки: Андрій Зелений, Вас. Хо-
ня і жид Альтман чули тільки, що підс. гово-
рив щось про податки та високі гроші, оплати;
останній св. заявив, що підс. казав: „Якби ми
їх трималися, як на Заході, то було б добре!“
Із св. Анна Турчинська заявила рішуче, що
підс. ніколи не намовляв її не платити подат-
ків, навіть не говорив на цю тему з нею.

Трибунал поставив присяглим одно пита-
нн про вину підсудного, описав говорив проку-
ретор, що своє обвинувачення спирає головню
на звідання Миколи й Василя Мисаків і вима-
гає засуду для об-го. Йому відповідав обор.
д-р Біляк, який доказував, що ціла ця справа
є несправедливою і виключно вислідною поруху-
мів з гр. радою, яка обтяжує селян та вислі-
ток образи Мик. Мисака, якому підсудний Чер-
кавський упершу чергу закидав неправильну
господарку у громад. Ніодни свідок, крім Ми-
саків, не підтвердив вини підсудного і тому він
може бути звільнений, бо злочин є злочин-
ом тільки тоді, коли його роблять умисне, а
в даному метою і промано. Д-р Біляк го-
ворив, що в питаннях собі невою і промова його

Вже сходить з репертуару найліпша комедія сезону „Товаріщ“ отже користай з нинішньої вистави!

ВІДГУКИ ДНЯ.

Признаки кінця.

Буржуазія не має права існувати. Пережи-
лася, адегенерувалась і тепер тільки зубами шам-
кає. Найліпше це видно на Франції, місці її уро-
дін і дитячих літ.

Винаймав інженір Молінар віллу „Серце
Моніки“ (що є власністю слідчого судді!), під са-
мим носом Парижа для свого приятеля. Той при-
ятель спроваджується там і живе в ній тихо та
відокремлено, мов якийсь монах, дивак, чи Лял-
дрі. Ніхто до вілли не має вступу, молочарка по-
кидає бохонці через браму. По городі крутається
два великі, а недобрі пси і біда влізливцеві, що
переступив би територію. Роздерлиб на шкватті.
Тільки часом, у темну ніч затріскотить на
дорозі, що йде з Парижа мотоцикл. Якийсь чо-
ловік підїжджає до вілли, стукає і йому від-
носять.

Доколичне населення дуже зацікавлене та-
ємничістю приятеля інженіра Молінара. Може
це Стависький, може убивник Пренса, може пані
Ліпеску, а може навіть Вільгельм II? Під-
глядають, довідуються, випитують — нічого.

Дакуть знати поліції, поліція слідить, аю-
шить, вітрить — нічого.

Приятель інженіра і кінець.

Але вдається в те найбільший Шерлок
Гольмс — припадок.

Тасмичний мотоцикліст їде без світла. Його
задержують, хочуть легітимувати — він не да-
ється, ведуть на постерунок!...

В „Серці Моніки“, під носом Парижа, живе
Лейба Бронштайн, по російськи Лев Троцький,
по фран-ськи Седов.

Телефони, телеграми шифрую і так. Поліція
обстукає віллу і стереже: муха не пролетить,
миш не пролізе. Стереже день, два і жде на гене-
рального прокуратора чи якоїсь подібної риби.
Врешті риба приїжджає, давонить до брами — ні-
хто не відчиняє.

Виважується діялог, спершу між генераль-
ним прокуратором і псами, потім між комісарем
поліції і якимсь секретарем, збокаєм чи іншою
фігурою з вілли.

Риба: Гальо! Є там хто?

— Пси: Гав, гав, гав.

Риба: Гей! Є там хто?

— Пси: Гар-р-р-р!

Комісар: Отворіть, бо виломимо браму!

Якийсь тип: Протестую! Те насильство!

Комісар: Хлопці, до роботи. Давайте лопи.

Якийсь тип: Уступаю перед силою, але ми
вам покажемо.

Поліція входить до вілли.

В одній кімнаті сидить старший пан з борід-
кою і двома револьверами.

— Хто ви такий?

— Седов.

— Неправда, ви Анарій Лівницький.

— Нехай буде.

— Ваші папери!

Оглядають — у порядку. Пашпорт на назви-
ще Седова, а підписаний — Затонський.

— Що ви тут робите?

— Приготовляю другий Союз Визволення
України.

Салютують, перепрошують і відходять.

Колиб таке сталося, кожний сказав би:

— Більшовики стоять перед упадком. Пере-
жилися, адегенерувались і тільки зубами шам-
кають.

Галактіон Чіпка.

— Седов.
— Ви не Седов, а Троцький.
Борідка потрясється від сміху.
— Хай буде.
— Що ви тут робите?
— Організацію IV. Інтернаціонал
— Ваші папери?
— Прошу.
Папери в порядку, на назвище Седова, під-
писані міністром Шотаном, братом масонської
льови, особистим знайомим Стависького...
— Вибачте, що потурбували.
— Не шкодить. Тільки на другий раз з мен-
шим криком.

Борідка знов трясеться від сміху, а ноги
представників влади зі страху... Шотан, Блюм, а
тут люди мають жінки, діти — втратити посаду не
тяжко.

А тепер так:

Під Кнівом замешкав хтось у самотній віллі.

Коли спитати кого — відповідає: інженір Лі-
пенко виважив для свого приятеля.

Люди підглядають, поліція слідить — нічо-
го. Врешті переловлюють мотоцикліста з поштою

.....

**Готовий! — а тепер
NIVEA**

Вистарчить зовсім легко на-
терти руки. Домашня праця
не залишить тоді ніяких слі-
дів і шкіра стане вдоволь
делікатна та відповідна.
Зол. 0'40—2'60.

.....

— кравкою і заграничною. Дакуть знати де треба,
поліція обстукає віллу і жде на генерального
прокуратора Криленка. Він не дуже квапиться,
врешті надтагає.

Ідуть довгі переговори з мешкальцями, врешті-решт мешкальці відчиняють віллу

В кімнаті сидить якийсь пан з борідкою і
двома револьверами.

Хто ви такий?

— Седов.

— Неправда, ви Анарій Лівницький.

— Нехай буде.

— Ваші папери!

Оглядають — у порядку. Пашпорт на назви-
ще Седова, а підписаний — Затонський.

— Що ви тут робите?

— Приготовляю другий Союз Визволення
України.

Салютують, перепрошують і відходять.

Колиб таке сталося, кожний сказав би:

— Більшовики стоять перед упадком. Пере-
жилися, адегенерувались і тільки зубами шам-
кають.

зробила помітне враження на присяглих, хоч
оборону підсудного взяв він з вини останньо-
го на нецілих 24 год. до розправи.

Після промови оборонця говорив і підсу-
дний, прохаючи звільнити його, бо він невинний
і не виступав ніколи проти податків, розумію-
чи, що вони мусять бути.

Присягли заперечили вину підсудного 8 го-
лосами і на основі цього трибунал звільнив по-
го від вини й карі.

**ЗАСУД СЯЩЕНИКА ЗА ВЛАШТУВАННЯ
ПРОЦЕСІ ПІДЧАС СВЯТА „У. М. Х.“**

В окружному суді в Тернополі (окр. суддя
Мешковський) відбулася дня 23. квітня ч. р. кар-
но-адміністраційна розправа проти о. Степана
Вонса, пароха в Ігровиці, которого старство в
Тернополі укарало гривною сто золотих або пя-
тиденним арештом за влаштування процесії з на-
годи свята „У. М. Х.“ в Ігровиці дня 14. травня
1933 р. без дозволу старства, що сквалфіковано
як проступок зі ст. 7., уст. 1., закону про збори.

Засуджений о. Ст. Вонс зголосив спротив,
внаслідок чого відбулася в окружному суді в
Тернополі 23. березня ч. р. розправа, из котрій
переслухано двох поліційних свідків, поданих у
донесенні постерунку поліції. На ввекс оборон-
ця посла д-ра Ст. Барана допущено доказати
свідків оборони, яких переслухано на поновій
розправі в дні 23. квітня ч. р., а саме постеру-
ковий Станіслав Зайонца, війта Ігнанто Нако-
повного і дяка Івана Мацівича, які зізнали, що
процесія з церковними хоругвами при світі цер-
ковних пісень під проводом обвинуваченого па-
роха йшла в церкву до двох фігур, де відпра-
влено короткочасний молебень, після чого процесія на-
вела на церкву.

дулась назад до церкви. Деякі діти мали жовто-
сині паперові хоругви.

Оборонець д-р Степан Баран поставив вно-
сок зажадати від Греко-Кат. Митропол. Ордина-
ріату у Львові писма на доказ, що парохіальне
духовенство дістало весною 1933 р. доручення
влаштувати у рамках церковного свята богослу-
ження в процесію для місцевої української мо-
лоді як свята „У. М. Х.“, що ті свята були вла-
штовані виключно як церковні свята в границях
виконання церковних обрядів згідно з каноні-
чним правом. У зв'язку з цим поставив д-р Ба-
ран другий внесок на відчитання постанови 1290
канону кодексу канонічного права, де міститься
дефініція процесії, докликаючися при мотивава-
нні внесків на постанови статті 113. і статті 114.
польської конституції та ст. 1. конкордату Поль-
щі з Ватиканом з 1926 р., що виключають ануе-
будь картидність вчинку обвинуваченого о.
Вонса.

В часі розправи приходило кількакратно до
сцені між суддею Мешковським та оборонцем
д-ром Бараном, згаданим внеском которого суд від-
кинув. Відкинувши такий внесок оборони покласти
свідків на ствердження обставин, що перед кіль-
кома роками в часі канонічної візантійської по-
ського єпископа Лісовського в Ігровиці йому на
стрічу вийшла бандерія в українських націо-
нальних одягах, а в процесії несено українські
національні прапори і за це нікого не потягали
до відповідальності.

Проголошено вирок, котрим суд признав
о. Степана Вонса винним проступку зі ст. 7.,
уст. 1., закону про збори за влаштування без до-
зволу старства з церкви до двох фігур в Ігровиці
дня 14. травня 1933 р. в часі свята „У. М. Х.“ і засу-
д на штраф 100 золотих.

